

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 12918

гр. София, 25.07.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в закрито заседание на 25.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

като разгледа дело номер **3446** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.27 от Закона за общинската собственост (ЗОС) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на М. Т. Н. и Е. Т. У. против заповед № СОА23-РД40-20/17.02.2023г. на кмета на Столична община (СО), в частта на заповедта относно определеното обезщетение за отчуждаван имот. С решение № 7263/03.06.2024г. заповедта е изменена, като е увеличен размерът на обезщетението. С молба от 05.06.2024г. жалбоподателите са поискали допълване на решението, като им бъдат присъдени направените разноски по делото. Препис от молбата е връчен на ответника на 11.07.2024г. и същият не е изразил становище по искането.
След като обсъди доводите, изложени в горепосочената молба и обстоятелствата по делото, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
Искането е направено в срока по чл.248, ал.1 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), субсидиарно приложим на основание чл.144 АПК, от активно легитимирани страни. Поради това, то е допустимо. Разгледано по същество, искането е неоснователно.

Специалните норми на чл.143, ал.1 и ал.2 АПК отчитат разнопосочните интереси на две срещуположни страни – жалбоподателят, който е направил разноски в производство по оспорване на административен акт, и неговият издател, който възстановява разноските от бюджета си. Последният се състои от публични средства и поради това, разпоредбите относно разходването им не могат да бъдат тълкувани разширително. Отчитайки правото на страната да получи овъзмездяване на направените разходи, законодателят е отчел и публичния интерес, като е ограничил възстановяването на последните до изрично изброените случаи – когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, както и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Правомощията на съда, изброени в чл.172, ал.2 АПК са: да

обяви нищожността на оспорения административен акт, да го отмени изцяло или отчасти, да го измени или да отхвърли оспорването. Тълкуването съгласно чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове налага извод, че обявяването на нищожност е хипотеза, аналогична на отмяната; съответно, при такова обявяване възстановяване на разноски е дължимо. Цитираната разпоредба на чл.172, ал.2 АПК изрично разграничава и случаите на частична отмяна, когато на основание чл.143, ал.1 АПК съразмерно възстановяване на разноски също би било дължимо. Наред с тези хипотези, изменението на оспорения акт е отделна такава, за която не може да се приеме, че представлява частична отмяна, тъй като, както беше посочено по-горе, последната е изрично посочена като отделно правомощие на съда в чл.172, ал.2 АПК. След като на свой ред в чл.143, ал.1 и ал.2 АПК не е предвидено възстановяване на разноски при изменение на акта, по изложените съображения в случая такова възстановяване не е дължимо.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на М. Т. Н., с ЕГН [ЕГН], и Е. Т. У., с ЕГН [ЕГН], за допълване на решение № 7263/03.06.2024г. по адм. д. № 3446/2023г. на Административен съд София град, Второ отделение, 32 състав, като им бъдат присъдени разноските по делото, направено с молба от 05.06.2024г.

Определението е окончателно.

Съдия: